

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Jesus Christus clarè demonstrat Judæis, se à Patre suo æterno
missum esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Revolvantur hâc ratione omnes scripturæ veteris Testamenti, & observentur studiosè omnia lineamenta, quæ unusquisque singillatim ex Prophetis adjecit, ad depingendum Messiam mundo à se promissum, nec unicus erit, qui non agnitus sit ipsum in Persona JESU Christi. Et hanc ob rem remisit Scribas &

Pharisæos ad indagandum seriò & penitus in scripturis: *Scrutimini scripturas*, ut addiscerent cognoscere ipsum in verâ effigie & delineatione suâ; & si hoc testimonio, cui omnem impendunt fidem, ipsum agnitum abnuerent recipere, inexculabiles omninò manerent.

Joan. 5.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus clarè demonstrat Judeis, se à Patre suo eterno missum esse.

ARTICULUS IV.

Qui cogitat seriò de JESU Christo, totus occupatur illo.
PRÒ quantum occupatur & distinetur animus re aliquâ, cui seriò & diu navavit operam, quamque ardenti prosequitur amore! Philemon, cui nihil à conversione suâ tam cordi erat, quàm indagare efficacia motiva, quibus confirmari posset in fide, quâ credebat, JESUM Christum proprium esse Filium DEI & verum Messiam, revolvebat incessanter animo peccatum, quod commiserant Scribæ, Pharisei & Legis Doctores, quod recipere noluerint JESUM Christum veluti verum Messiam; siquidem omnia, ubi videtur, ex hoc dependebant. Si recepissent ipsum & primi fuissent, qui exemplo præluxissent populo credendi in ipsum & recipiendi Doctrinam ejus, cæteri omnes ipsorum

preffissent vestigia, ut brevi totius mundi conversio, facilem & auspiciatum fuisset sortita exitum.

O miseros! quantum patrârunt mali ambitione suâ, æmulatione suâ; proprii sui emolumenti affectu & studio! Quot animarum millionibus irreparabilem parârunt & pepererunt jacturam? Et quantos labores, quantos cruciatus, quamque intolerabiles dolores conciliârunt JESU Christo & omnibus suis hâc solâ oppositione? Si ipsorum fuisset præsens disceptationi, videtur mihi, evicturum me fuisse, ut omnes ipsi porrigerent manus.

Eram aliquando, dicebat nobis, tantâ contentione huic intentus cogitationi, ut ipsi totus hærem

Math. 21.

rem immerfus; quid mecum fieret, nescius videbar abreptus mihi extra meipsum, nec dicere possem, an dormierim, an vigilaverim. Sed videre mihi videbar JESUM Christum circumfusum cohorte arrogantissimorum & perversissimorum Scribarum, Phariseorum, & Legis Doctorum, qui se congregaverant omnes circa ipsum, ad opponendum se ipsi, ad confundendum ipsum, eâ ratione, quâ Pygmaeorum legio circa Herculem, ad ipsum exarmandum.

JESUS Christus dæmonstrat Judæis, se DEUM esse, tribus testimoniis irrefragabilibus,

Asperè interrogabant ipsum: *Quis dedit tibi hanc potestatem?* Unde tibi facultas faciendi hæc omnia, quæ facis? unde venis! quis hæc munivit te facultate? Responderebat illis divinâ cum mansuetudine, & eâdem cum Majestate: Missus sum ab æterno Patre meo, qui omnem dedit mihi potestatem, ut salutem totius mundi impenderem illam. Quis est Pater tuus, qui misit te? Nos non novimus ipsum. Est is, quem vos appellatis DEUM vestrum, quem adoratis, cui vestra offeritis sacrificia. Sanè testimonium perhibes de teipso nimis gloriosum, dum jactas te DEI Filium; sed non credimus tibi, testimonium tuum non est verum, cum propria tua agatur causa, & in causâ propriâ credatur nemini.

Diceretis bene, si solus essem; sed solus non sum; Pater meus æ-

ternus, qui me misit, idem testimonium perhibet de me, quem vos nescitis: Vos misistis ad Joannem Baptistam, cui creditis velut oraculo cæli, & ipse dixit vobis, ipsemet audiverit vocem divini quod Patris mei, loquentis è cælo, meq; declarantis dilectum suum filium. Et si tertio opus sit testimonio, visibiliter descendit Spiritus Sanctus supra Jordanem, eodem, quo vox loquebatur, tempore, & meum quievit supra caput, ut oculi tam bene, quam aures testimonium perhiberent veritati. Et Joannes Baptista, cui contradicere non potestis, perhibuit hoc testimonium vobis ex proprio ore suo, quod & viderit & audiverit me esse verè Filium DEI: dubitare igitur de hoc non potestis; Nam ecce vobis testes irrefragabiles! Affirmat lex vestra, nonnisi duobus esse opus ad confirmandam aliquam veritatem; & ecce illorum quatuor: Pater meus æternus id dicens vobis, Spiritus Sanctus id monstrans vobis, Joannes Baptista id annuntians vobis, & ego denique confirmans id vobis. Nullam igitur incredulitas vestra admittit excusationem, si de hoc dubitetis, cum nonnisi vestræ sit effectus malitiæ.

Nos non credimus tibi, ajebant illi affectatâ cum duritiâ, tu es homo, sicut omnis alius homo; Nos novimus cognationem tuam; tu es filius Joseph & Mariæ, qui

qui pauperes sunt homines; ejusmodi hominum genus non genuit DEum; tam parum nobis non est animi, ut credamus te verum esse Filium DEI.

Demonstrat se Messiam esse ex operibus suis.

Mirum in modum respondit illis: Si non facio opera Patris mei, nolite credere mihi; si autem facio, & si mihi non vultis credere, operibus credite: sicut enim ex fructibus cognoscitur arbor, ita ex operibus homo. Nemo facere potest opera soli omnipotentiae DEI propria, nisi sit DEus: non nisi Pater meus aeternus habet mortem & vitam in manu sua, ipse solus remittere potest peccata hominum, cunctis creaturis simul in magna haec opera non est facultas ulla. Jam is eandem mihi dedit potestatem, dum ex propria sua me genuit substantia. Ipse opera haec DEI omnipotentis facit meum, & ego facio ea cum ipso eadem potestate nobis communi; quod vos ipsi videtis: ad haec quid potestis dicere?

Veniet hora, & jam est, quando aperientur sepulchra & reddent mortuos suos, & mortui recipient vitam. Quis facere hoc potest, nisi solus DEus? Haec adimpletio est Prophetiae Ezechielis, ubi DEus promittebat vobis: *Aperiam tumulos vestros, & educam vos de sepulchris vestris.* Jam id feci, & vos vidistis. Reddidi vitam unico filio viduae, qui portabatur ad tumulum, extra portam civi-

Ezech. 37. Ex resurrectione Adolescentis Naemitici, quem ipsimet viderunt, & Filiae Principis Synagogae.

tatis Naim; erat turba multa cum eo, & viderunt omnes, me non aliam invocasse potentiam, nisi illam, quam Pater meus caelestis dedit mihi; sed summam mihi concessam potestate dixisse ipsi: *Adolescens tibi dico, surge.* Et mox surrexit tum vivus, tum sanus. Restitui vitam Filiae Principis Synagogae, quae deplorabatur mortua; volui Patrem & Matrem ipsius esse praesentes, sicut & Apostolorum meorum aliquos. Nil aliud oravi, nisi quod usus fuerim infinitam potentiam, quam recepi a Deo Patre meo, proprio suo nomine vocando ipsam & mandando ut resumeret vitam, & protinus id fecit. Princeps hic Synagogae laetabatur inde plurimum, & quod factum fuerat, toti prope laetabat Synagogae; & id ipsum non latuit universam Judaeam.

Sed his omnibus plura & majora feci. Siquidem eripui Lazarum e tyrannide mortis, quem in suis jam quatuor dies constrinxerat dentibus, & quasi jam devoraverat totum, cum jam foeteret, & semi-corrumperetur putredine: admotus jam fuerat ingens ad sepulchrum lapis, & omnis evanuerat spes, ipsum denuo aspicendi vivum. Multitudo copiosa Magnatum Jerosolymitarum aderant, dum ipsum vocando proprio nomine evocavi e tumba, & revocavi ad vitam. Quid ad hoc dicetis facinus? an negabitis

Ex prodigiosa resurrectione Lazari in praesentia Magnatum Jerosolymitarum.

tis id verum esse? sed ecce frequentem turmam Magnatum civitatis, qui hauserunt id oculis, ejusque irrefragabiles evadunt testes; & ex hoc tempore longis adhuc annis vixit Lazarus, ita ut invidi, qui sufferre vivum hunc non poterant testem, utpote qui gloriosum hoc prodigium coram ipsis portabat quasi in triumpho, malignum machinantur consilium ut Lazarum exuerent vitam, quam dederam ipsi, ut abolerent à se dedecoris notam, quam innuebat ipsorum fronti. Dubitare ergo non potestis, quin congruat hoc facinus veritati. An dicatis, opus hoc esse simplicis hominis, nec divinam illi consuecundo requiri potentiam? Sed ejusmodi propositionem an proferre in medium audeatis, quæ responsum referre aliud non mereretur, nisi maximi contemptus.

Videte igitur, quid respondere poteritis, quamque obstinatæ vestræ incredulitati præterdere excusationem? si facio opera Patris mei æterni, id est, opera, quæ possibilia non sunt, nisi Deo omnipotenti; si facio illa cum ipso, & per eandem ipsius potentiam, diffiteri, me ipsius esse filium, haud poteritis: DEum enim oportet esse ad faciendum id, quod DEus solus facere potest. Jam testes in voco proprios vestros oculos, proprias vestras aures; an verum non sit, quod fecerim illa in præsentia vestra & conspectu o-

mnium. Quomodo ergo dubitare potestis de veritate, quæ luce meridianâ clarior irradiat vobis?

Videbar mihi, inquiebat Philemon, videre hos homines omnino luminis hujus splendore offusos nescio an confusos. Videbant nihil, eoque viderent nimum, volentes defendere se contra horum evidentiam argumentorum, sed non inveniebant, nisi quod semper magis maligni sui cordis obfirmarent indurationem. Quamobrem Christus Jesus, ut ultimum hoc adoriretur propugnaculum, & novum divinitatis suæ præberet illis argumentum, quo convinci deberent, eoque experirentur illud in seipsis, dixit ad eos: Intimè vos novi, constant mihi arcana cordis vestri, & video nihil vos habere charitatis erga DEum in vobis. *Cognovi vos, quia dilectionem DEI non habetis in vobis*: Id est, intueor clarè penetralia cordis vestri, quod sit nec amor Dei, nec zelus gloriæ ipsius, qui exstimulet vos, ut opponatis vos mihi: est ambitio vestra, est invidia vestra, est proprium vestrum emolumentum. Quâ ratione ultimum hunc à se detorquebant & evadent istum? Nonne deberent dicere: Non nisi Dei est, cognoscere arcana cordis; jam ille cognoscit hæc, cum indicet nobis vera, quibus nolter agitur animus, sensa: oportet ergo, ut ait, ipsum esse verum Filium DEI;

Joh. 9.

Dw
su
der
hor
vivJES
de
sua
tate
mif
cate
fir
eul

DEI, de quo amplius dubitare invincibilis est resistentia obdubitationis non licet. Nihilominus rati cordis in malitia.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus pergit dare Judæis argumenta luculenta Divinitatis suæ.

ARTICULUS V.

Divinitas JE-
su Christu vi-
deri potest ab
hominibus
viventibus.

Videbam, prosequitur Philemon, quod, cum invenire non possent rationes, quas opponerent veritatibus adeo manifestis, & nihilominus cedere non vellent, aliud responderint nihil, nisi quod solent increduli, qui suo sunt animo obfirmati: Non credimus tibi, videmus enim te esse hominem, sed non videmus, te esse DEum. An ergo videre vultis divinitatem meam in se ipsâ, reposuit ipsis Christus JESUS? Nunquid videtis divinitatem ubique, ubi est ipsa per suam immensitatem? an unquam homo mortalis vidit illam? quomodo ergo videre illam poteritis in mea persona, ubi absconditam illam servo sub humanitatis meæ velo, ut familiarem reddam me vobis? Sed clarè videtis divinitatem ubique in effectibus suis, omnibus nempe creaturis, quas eduxit è nihilo, quasque perpetuò conser-

Jesus Christus
demonstrat
suam divini-
tatem in re-
missione pec-
catorum con-
firmata mira-
culo.

vat. Similiter clarè videre licet vobis divinitatem meam in effectibus, quos producit coram oculis vestris, qui non solum magnitudine suâ adæquant crea-

tionem mundi, sed illâ majores adhuc sunt & difficiliores. Nonne vidistis remittere me peccata hominum. Quando allatus est mihi miser ille Paralyticus, quem demiserunt coram me per testum domus, initium dedi sanitati ipsius, dicendo: *Confide fili, remittuntur tibi peccata tua.* Imò, dixerunt illi, sed omnes ex eo scandalizati sunt, & exclamârunt: quis est hic, qui blasphematur? quis dimittere potest peccata, nisi solus DEus. Verum est, replicavit Christus: Video scandalum vestrum, & incredulitatem vestram; sed mox pacificaverim illam; ut enim sciatis, me verè potestatem habere dimittendi peccata hominum, quod nonnisi solius DEI est, dico mox huic Paralytico; *Surge & ambula;* illicò surrexit coram omnibus & ambulavit; confirmavi unum miraculum per aliud, & ostendi sanitatem invisibilem animæ per sanitatem visibilem corporis, de quo ipsi vestri oculi vobis perhibent testimonium. Dubitare ergo non potestis de effectu, quem mea

Matth. 9.

